

**БЛЕЗ САНДРАР
ИЗ „ПРОЗА ЗА
ТРАНСИБИРСКИЯ ЕКСПРЕС
И МАЛКАТА ФРАНЦУЗОЙКА
ЖАНА“**

Превод от френски: Кирил Кадийски, 2004

chitanka.info

[...] Отдън сърцето ми сълзи, сълзи извират,
помисля ли, Любов, за моята любима;
дете е още тя, каквато я открих —
неопетнена, бледа — в някакъв бордей.

Дете е още тя — щастлива, тъжна, руса,
и нито се усмихва, ни някога ридеа,
но в погледа ѝ трепка — склониш ли се да пиеш —
сребриста лилия: о, цвете на поета!

Тъй сладка и безгласна, без упрек тих в очите,
трепери като лист щом вие приближите,
но върна ли се аз, отдето и да ида,
пристъпва тя, притваря очи и пак пристъпва.

Любима ми е тя, а другите жени
са само златни рокли и огнени вълни
от телеса огромни; не, моята любима
е бедна, свита, гола, безплътна е почти.

Тя е невинно цвете, премръзнала, самотна
сребриста лилия: о, цвете на поета,
листата ѝ животът отрано осланил е,
сълзите ми напират, щом сетя се за нея.

[...]

И тая нощ е като хилядите други нощи,
когато влакът плъзга се
из тъмнината —
навън ваят комети! —
и пак жената и мъжът — почти невръстни още —
забравя търсят
в любовта.

[...]

„Кажми ми, Блез, далече ли сме от Монмартър?“
Сърцето ми се къса, ах, сърцето ми се къса, ела при
мен,

ще ти

разкажа нещо,
ела в леглото ми,
ела в сърцето ми,
ще ти разкажа нещо...

Ела! Ела!

На остров Фиджи царства вечна пролет
и леност
и любовта опива двойките сред буйните треви
и пламенният сифилис под палмите
бананови се скита.

Ела да тръгнем из изгубените острови на Пасифика
— Маркизки
острови им викат, Феникс,
Борнео, Ява,
а Целебес подобен е на котка.

Не можем да отидем днес В Япония!
Ела да идем в Мексико!

Сега цъфтят магнолиите по Високите плата.
Лианите са буйните коси на слънцето.
Ще кажеш — четки и палитра на художник,
там багрите са оглушителни като сияйни гонгове,
Русо живял е там
и там е ослепил живота си.
Това е дивната страна на птиците,
на райски птици и на птици-лири,
тукани, присмехулници,
колибри, виещи гнезда в сърцата на черни лилии.

Ела!

*И ще се любим сред величествените руини на
ацтекски храм.*

*Ще бъдеш моя идол ти,
нашарен малко по детински идол, грозноват, но
странен*

и

неповторим.

Ела, ела!

*Ако пък искаш, можем и с аероплан да прелетим
страната*

с

хилядите езера.

*Там нощите са безконечно дълги
и пещерният наш прадядо ще изпадне в ужас, чуе ли
мотора*

Ще кацнем

*и аз ще построя хангар за моя самолет от
вкаменени кости*

на

мамути

*и първобитното огнище ще топли нашата любов
злочеста*

край самовар

И ще се любим като тежи буржоа и на самия полюс.

Ела!

О, Жаничка, Жанет, Нинет, ни-ни, ни-на-ни-на,

Мими, ми-миличка, мо-моя кукличка,

мо-мое морковче,

мърморковче,

козичка моя кротка,

кокотка, котка,

кокошчица,

пера В Перу ли прала,

коко,

ку-ку!
Заспа.

Тя спи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.